

"מפרי הארץ"

"עלבת עירה - פרשת בשלח"

"זה אלי ואנוהו"

"עָלִי וְחִמַּדְתִּי לֵאלֹהֵי לִישׁוֹנֵי לִישׁוֹנֵי זֶה אֱלֹהֵי וְאֲנֹהוּ אֱלֹהֵי אָבִי וְאֲרִמְמָנֹהוּ"

חפץ חיים: (חומת הדת פרק ח') כתיב בתורה זה אלי ואנוהו וגו' ותרגומו דין אלהי ואבנה לי' מקדשא וביאור הדברים יש בית קדושה גדול שכל ישראל ביחד עושין לשמו כעין משכן וביהמ"ק שהיה לנו וע"ז נאמר בתורה ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם ויש עוד ביהמ"ק קטן שכל אחד מישראל יכול לעשות לשמו וזהו שאמר כל אחד מישראל בתוקף שירתו זה אלי ואנוהו שאעשה לו נאווה וכתרגומו דקאי על מקדשא וביאור הדברים ע"י התורה שאדם לומד בעוה"ז נברא למעלה בית קדושה מהוד התורה וכעין מה דכתיב במשלי בנתה ביתה ואיתא במדרש ללמדך שכל מי שקנה דברי תורה קנה לו בית לעוה"ב ואותו בית בודאי לא נעשה מעצים כשלנו אלא מאור התורה שלמד וכעין זה איתא ג"כ בתנא דבי אליהו שאומר הקדוש ברוך הוא לת"ח בנה לי במה"ד שכל העולם כולו שלך הוא וביאור הדברים כמ"ש שמאור התורה שילמוד יהיה נברא לשמו ית' בית קדושה למעלה. (עי"ש עוד)

היוצא מדברינו: שצריך האדם לידע שמאור התורה שלומד בעוה"ז נברא למעלה היכל קדוש וגדר הקדושה שיש על ההיכל הוא ואופן שלמותו תלוי באופן לימודו. ונבאר דברינו כמו בעוה"ז כשאדם בונה בית משגיה על שני דברים א' על שלימות הבית שיהיה בנוי בשלימות הדרוש לעצם בנין הבית כדי שיהיה לו למחסה ולמסתור מזרם וממטר ב' על נוי הבית שיהיה כלול בהדרו מבית ובמחוץ ויהיה לכבוד ולתפארת בעיני הכל וכן נמי בענינינו צריך שיהיה להיכל הרוחני שני דברים אחד שיהיה שלם בעצמותו זה נברא אם לימודו היה בשלימותו כגון שלמד איזה פרק ולא היה נחסר לו איזה משנה באמצע וכה"ג לענין מסכת דאל"ה גם ההיכל שנברא ע"י לימודו*) לא יהיה בשלימותו ב' לענין נוי ההיכל שיהיה כלול בתפארתו בהוד והדר תלוי לפי רום מחשבתו שאם היה הלימוד ההוא לשמו ית' והיינו אפילו בלי כונות וסודות רק שהיה שמח על שזכה ללמוד דברי אלהי השמים ולא הפסיק בשיחה בינתיים (וכ"ש אם היה לימודו בדבר הנוגע לקיום המצות והיה מחשבתו כדי לידע איך לקיים) בודאי נמשך הרבה קדושה על ההיכל ההוא ויהיה ברק זיוו מבהיק לעיני הכל. וזהו שכתוב במשלי (קאפיטל ל) אשת חיל מי ימצא וגו' שהוא מרמז על התורה כידוע. לא תירא לביתה משלג והוא מטעם שאין בו שום סדק ומרמז בזה על ההיכל שנברא ע"י לימוד התורה היה כל ההיכל בשלימות כי לא חסר בלימודו אף משנה אחת. וכל ביתה לבוש שנים והוא להוד ותפארת לכל מי שרואהו מרמז ג"כ שלימודו היה בקדושה באופן נעלה ועי"ז כלול ההיכל בזיוו ותפארתו לעיני הכל.

משך חכמה: ה' איש מלחמה. הנה מכבר אמרתי ליתן סעד אל דברי חכמי הקבלה אשר אין צריך חיזוק, כי נפש האדם גבוה יותר ממלאכים. וזה הוא כי תוכן קריאת השמות הוא שם הנאות לפי השגת הדבר בשלימותו. ואם אנו משיגים באיש שהוא חכם, לא נכנהו לעשיר שהשגנוהו בחכמתו וכיוצא בזה. וזה פליאת חכמתו של אדם הראשון בקריאת השם. ואם כן כי נמצא לחז"ל שדרשו (בראשית רבה יז, ה) שקרא לו ה', אם כן הוא קרא אותו כפי השגתו שהשיגו ובמה שהשיג אותו בו קרא לו שם. [בזה דברי הזוהר הקדוש כי אין סוף אף בקוצא דיו"ד לא רמיז כלל, עיין]. ואם כן אנו מוצאים שהשרפים והאופנים מקדישים אותו בשם ה', רואים אנחנו שהשגת המרכבה לא גדלה מהשגת אדם הראשון קודם החטא ודו"ק. ובאמת הבורא יתברך שמו אינו מושג וידוע כלל, רק השמות הן כינויין להאורות והשגחה האלקית הנאצלת מאתו יתברך שמו. במקום אשר מושג יותר להנבראים הוא מורה שכל כך צמצם כבודו בלבושים אין סופיים להתראות כבודו אליהם. וכל מה שגלויה גדול הוא יותר מופלא ומפורש לאין סוף, ואיהו אף בקוצא דיו"ד לית לאיתחסא ביה רק שאנו משיגים אותו בזה, ושם הוא נקרא לפי השגת הנבראים.

ולכן כאשר אמרו "זה א - לי ואנוהו" והיו מטיילים באצבע, הרגישו חלילה שאינם משיגים אותו כלל, ואדרבא הוא תכלית הצמצום וההעלם לאין סוף. וזה שאמרו ראה והבן קדושת הצמצום וההעלם, שה' יצמצם כבודו עד כי יתראה כאיש מלחמה. וה' הוא גם כן צמצום, כי "ה' שמו" פירוש לפי הנקרא אצל הנבראים, **ותבין גודל הצמצום לאין סוף** ודו"ק.

העמק דבר: זה אלי. הוא שם הרחמים. אלהי אבי. הוא כח הדין, כמבואר במכילתא ע"ז הפסוק עמי מתנהג במדת רחמים ועם אבותי נהג במדה"ד (כצ"ל), ומנין שאין אלי אלא מדת רחמים שנאמר אלי אלי למה עזבתני וגו', ולפי דברינו בא השבח שגם היסורים והמגפה שהיו בהם ובא מזה הישועה, הכל פעל ועשה זה אלי ואלהי אבי, הכל אחד. ואמרו על אלי ואנוהו. היינו לשון שבח, ועל אלהי אבי וארוממנהו. בלשון רוממות, משום שאינו מובן לנו האיר הגיע לנו מזה את הטוב, אבל אני מבין שהוא מרומם מדעתי ומהשכלתי. וכך לשון ההלל הידוע אלי אתה ואורך אלהי ארוממך, בשעה שאתה מתנהג עמי במדת הרחמים הנני נותן לך תודה גלויה, בשעה שאתה מתנהג עמי במדת הדין הנני נותן לך רוממות, שאני מבין שמרומם אתה מדעתי. וכ"ה בפסחים דקי"ט א' אלי אתה ואורך אמר דוד אלהי ארוממך אמרו כולן, שהיה להם להתקנא על גדולת הקטן מכולם, אבל רוממו אלהים כי דעתו ית' מרומם וגבוה מדעתם.

"זוט עלבת"

אורז זויים

א' האם ברכת העץ קודם לאדמה ?

תשובה: מחלוקת ולמעשה מקדים העץ א"כ האדמה חביב יותר תמיד וגם עכשיו. (עיין סימן רי"א)

ב' זית ואורז מה קודם ?

תשובה: מחלוקת אם מזונות קודם להעץ עיין פמ"ג ואה"ע ואם יש חביב הוא קודם. (עיין סימן

יורה דעה

א' שכח להפריש חלה ואפה חלק האם יכול עדין להפריש ?

תשובה: אפשר עדיין להפריש ויכון להפריש גם על הבלוע. (עיין סימן שכ"ה)

ב' באופן הנ"ל האם צריך צירוף סל ?

תשובה: באופן שחל חיוב אין צריך שוב לצרף בסל ורק לכתחילה יש דין מוקף. (עיין סימן שכ"ה)

אבן העזר

א' קידש שלא בפני עדים האם מהני ?

תשובה: אינה מקודשת. (עיין סימן מ"ב)

ב' קידש בפני עד אחד האם חל ?

תשובה: מחלוקת ולכתחילה צריכה גט ובמקום עיגון יעשה שאלת חכם. (עיין סימן מ"ב)

חושן משפט

א' האם ממזר יורש את אביו ?

תשובה: יורש. (עיין סימן רע"ו)

ב' האם אמא יורשת את בנה ?

תשובה: הוא יורש אותה והיא אינה יורשת אותו. (עיין סימן רע"ו)

"כי האדם עץ השדה"

שם משמאל: יש להתבונן בענין יום ט"ו שבט שאין אומרים בו תחנון, הלוא מה שהוא ר"ה לאילן הוא דבר טבעי שיצאו רוב גשמי השנה ועלה השרף באילנות ונמצאו הפירות חונטין מעתה, ומה ענין שלא יאמר בו תחנון, אחר שאין בו קדושה ולא מצוה ולא נעשה בו נס ולא ענין מעיני ישראל.

ונראה: דענין האילן הוא המחבר את הפרי לארץ, והוא ממוצע בין הארץ לפרי, ויש בו כח המחבר. ונראה שרמז יש בגימטריא שלו אילן גימטריא צ"א כמספר שני השמות הוי' ואד', אשר שמים וארץ מתיחסים אליהם, והוא חיבור שמים וארץ. ומן מהותו של האילן בגשמיות נלמוד על רוחניותו, וע"כ נמשל בו האדם כדכתיב (דברים כ') כי האדם עץ השדה, כי צורת האדם הוא לחבר העליונים והתחתונים, באשר יש בו נשמה מהעליונים וגוף נושא הנשמה מהתחתונים.

וכשהגיע שלישי השנה: כבר נשלמה בחי' הלב שבאדם כבמדרש (פ' שמות) שהלב ניתן בשליש העליון שבאדם, והיא כדמיון השרף שעלה באילנות שהפירות חונטין מעתה, כן באדם כתיב (משלי י"ז) למה זה מחיר ביד כסיל לקנות חכמה ולב אין, אך כאשר עבר שלישי השנה ונשלמה בו בחי' הלב, מתחיל זמן יותר בהיר לתורה ועבודה אחר שעברו ירחין דעשו ומכינים עצמם לארבע הפרשיות שבאדר ופורים וניסן ופסח וספירה ושבועות, שהימים מתעלין והולכים יום אחר יום, והם ימי עבודה בתורה ומצוות באופן יותר נעלה מכל השנה בחיות ורגש והתעוררות הלב. ובכן כמו שהוא ר"ה לאילן המחבר כנ"ל, כן הוא באדם הדומה לאילן שאז מתחילה תקופה חדשה בהתפעלות הלב יותר ויותר מאשר עד כה, ואף לאנשים שמיעטו בעבודה עד הנה ואינם מרגישים, מ"מ ההארה אלקית בודאי עשתה את שלה בהעלם עכ"פ וניתנת בו בחי' לב, ואם עוד יתישב בדעתו עוד ימצא בעצמו את בחי' הלב והרגש יותר מאשר עד הנה. [העתקה הנ"ל לא שלמה]

סג
"מפרי הארץ"
סיבון כ"ה

בעניין: דיני תפילין בפרטות

ו: הפסיק בדיבור בין תש"י לתש"ר שיחה
לצורך התפילין האם מותר והאם חוזר
ומברך?

תשובה: אסור ולא חוזר ומברך.

ז: ומ"ה בעניית אמן וברכו?

תשובה: אסור וחוזר ומברך.

ח: אם שמע שמתחילים קדיש או קדושה מה
יעשה בשביל להפסיק?

תשובה: לא יעשה על הכריכות על הזרוע.

ט: דברי המקובלים – מ"ה במ"ח הזוהר
והגמ' ומ"ה במ"ח הפוסקים שדעת הקבלה
כדעה אחת והאם חובה לנהוג כקבלה?

תשובה: הלכה כהגמ' ובמ"ח הפוסקים כקבלה
ואין חובה לנהוג.

י: האם מותר לקפל את התפילין בשעת
הקדיש ומדוע?

תשובה: אסור כי מאוד יש לכוון בעניית קדיש.

א: מה קודם בסדרי הלבישה ציצית או תפילין
ומדוע ומ"ה כשיש לו רק תפילין ואח"כ תבא
טלית?

תשובה: ציצית קודם שמעלים בקודש. ויניח
תפילין.

ב: אם ידו משגת רק לאחד מהם מה קודם
ומדוע?

תשובה: תפילין כי ציצית חייב רק מי שיש לו ד'
כנפות.

ג: מי שפגע בציצית האם חייב ללבושה ומ"ה
כשעובר בחדר שהטלית שם?

תשובה: חייב ללבושה.

ד: מה נאמר על הקורא קר"ש בלא תפילין
ובאיזה אופן מדובר?

תשובה: מעיד עדות שקר בעצמו ודווקא
כשיכול.

ה: מה עיקר הכוונה בהנחת תפילין?

תשובה: לזכור יציאת מצרים ושהקב"ה שליט
בעליונים בעל הכח היחיד ולשעבד המח והלב.

מכון סת"ם
כולמוס
הסופר

בנשיאות מרן הגרש"א סטרן שליט"א
רח"ו הרב קוק 1 בני ברק 0533107467
kolmoshasofer@gmail.com

mprihaaretz@gmail.com

"מפרי הארץ"

"מבלית הוועד"

מהרב אברהם יצחק מלכה שליט"א

"ט"ו בעלול"

איתא במשנה ב"ה ב'. בא' בשבט ר"ה לאילן לב"ש ולב"ה בחמשה עשר בן, ופרש"י שם לענין מעשרות שאין מעשרים מפירות שחנטו קודם ט"ו בשבט לפירות שחנטו אח"כ, וכתב הרמב"ם בפה"מ שדה"ה לענין קביעת הפרשת מע"ש או מעשר עני, ועי' עוד בגמ' שם ט'. בנוטע ל' יום לפני ר"ה דעלתה לו שנה לענין ערלה, ופרש"י שם דאמנם לענין נטיעה ר"ה הוא בתשרי, מ"מ לאחר ג' שנים כבר דינו כאילן ולכן אינו יוצא מידי ערלה רק בט"ו בשבט.

וביסוד הדין רבו בזה שיטות הראשונים והעיקריות שבהם: שיטת רש"י והרמב"ם (פ"ט ממע"ש הי"א) נטיעה שניטעה ל' יום לפני ר"ה תצא מידי ערלה בט"ו בשבט שנה ג' ואם נטיעה פחות מל' יום לפני ר"ה, היא תצא מידי ערלה רק בהסתיים ג' שנים שלמות היינו בא' בתשרי שנה ג'. והבעה"מ פליג וס"ל שכל האילנות יוצאים מידי ערלה רק בט"ו בשבט ולכן אם ניטע פחות מל' יום לפני ר"ה, יוצא מידי ערלה רק בט"ו בשבט שלאחר הג' שנים שלמות. (ויש עוד שיטות בראשונים ואכמ"ל).

והנה בטעם הדין דט"ו בשבט הוא ר"ה לאילנות מצינו גמ' לקמן י"ד. דהוא משום שכבר ירדו רוב גשמי שנה וכו' ופרש"י שם שכבר עבר רוב ימות הגשמים שהוא זמן רביעה ועלה השרף באילנות ונמצאו הפירות חונטים מעתה, והתוס' שם בד"ה א' בשבט וכו' כתבו דהטעם הוא משום דכל מה שחנט קודם ט"ו בשבט היינו על גשמי שנה שעברה היינו לפני תשרי, ולכן נחשבים כפירות שנה שעברה, וכן נחלקו האמוראים בירושלמי פ"ק דר"ה. דר' אילא אמר שכבר יצאו רוב גשמי שנה, היינו שעכשיו הפירות מתחילים לחנט וכפרש"י, ור' זירא אמר עד כאן הן חייני ממי השנה שעברה, ומכאן ואילך ממי שנה הבאה.

ויסוד מחלוקת רש"י ותוס' נראה דלרש"י ט"ו בשבט לב"ה הוא הסיבה לעצם היות ראש השנה לאילנות וכמש"כ שאז עולה השרף באילנות מחמת הגשמים שירדו ואז מתחיל חנטת האילנות וא"כ דין הוא שט"ו בשבט יהיה ר"ה לאילנות. אולם לתוס' עיקר ר"ה גם באילנות הוא א' בתשרי, אלא דמה שחנט קודם ט"ו בשבט הוא בהכרח ממי שנה שעברה היינו קודם תשרי, ומה שחנט מט"ו בשבט ואילך הוא ממימי שנה זו, ויוצא דלת"ס ט"ו בשבט הוא רק סימן להבדיל אם הפירות שייכים לשנה זו או שנה שעברה, אבל בעצם ר"ה גם באילנות הוא א' בתשרי. (ועי' עוד בטו"א שם).

ונראה דרש"י בדף י"ד בדין ערלה דס"ל דנטיעה שניטעה פחות מל' יום לפני ר"ה תצא מידי ערלה בהסתיים ג' שנים שלמות היינו בא' בתשרי ואין צורך להמתין עד ט"ו בשבט כיון שט"ו בשבט הוא רק סיבה להתחלה חדשה כיון שאז עולה השרף באילנות, אבל לענין ערלה השנה מסתיימת בא' בתשרי כיון שאז הסתיימו ג' שנים שלמות ואין צורך להמתין עד ט"ו בשבט כדי שיתיימו הג' שנים, אלא דבנטיעה דהקלו להחשיב ל' יום כשנה, החמירו בסוף שהשנה השלישית תמשך עד ט"ו בשבט דאז תחילת שנה חדשה לענין האילנות, אבל בניטעה פחות מל' יום לפני ר"ה בעי ג' שנים שלמות שיתיימו בתשרי ואין טעם להאריך עד ט"ו בשבט.

אולם הבעה"מ דס"ל דכל האילנות יוצאים מידי ערלה רק בט"ו בשבט, יתכן ואזיל בשיטת התוס' לעיל ולכן ס"ל דתמיד השנה הג' מסתיימת בט"ו בשבט ואף דבתשרי עברו ג' שנים שלמות, מ"מ כיון שכל הפירות שחונטים עד ט"ו בשבט התברר שהם ממי שנה שעברה, א"כ כיון שהוא הזמן המבשר מה שייך לשנה שעברה שייך נמי לומר שלענין ערלה השנה מסתיימת בט"ו בשבט. דכיון שמתברר שמה שחנט לפני ט"ו בשבט הוא מהמים שלפני תשרי והוי כאילו חנט קודם תשרי א"כ לגבי זה אין נ"מ בין אם נטע הנטיעה ל' יום קודם ר"ה או פחות מל' יום קודם ר"ה תמיד השנה צריכה להמשיך עד ט"ו בשבט, כיון שתקופה זו עדיין שייכת לשנה שעברה ונקרא בעצם שהשנה הסתיימה בתשרי וכמו דלגבי מעשר ר"ה בעצם הוא א' בתשרי וכמש"כ.

והנה הרמב"ם בפ"א ממע"ש הל' ב' כתב דבין באילנות ובין בתבואה אזלין בתר הגעת הפירות לעונת המעשרות לענין מעשר ושביעית, וזה להדיא שלא כדברי הגמ' שם דף י"ג דמבואר דבאילן אזלין בתר חנטה ובתבואה זיתים בתר הבאת שליש, ויש שרצו לומר דעת הרמב"ם דחנטה שאמרו בגמ' היינו עונת המעשרות, וזה תמוה דבהדיא אמרין בגמ' שם דבאילנות אזלין בתר חנטה ובתבואה זיתים עד הבאת שליש, ובזה נמי נראה דהרמב"ם אזיל בשיטת רש"י דט"ו בשבט הוא ראש השנה כיון שאז עולה השרף באילנות, וקשה לומר דעת הרמב"ם שהבאת שליש הוא קובע אם ממימי שנה זו או שנה שעברה דהרי גם בתבואה מבואר שהזמן למעשרות הוא בהבאת שליש, והתם ודאי לא שייך למימר דהוא משום הגשמים של השנה כיון שזמנם אינו שייך לט"ו בשבט. ועכ"ל דס"ל כשיטת רש"י בבאור הדין דט"ו בשבט ר"ה לאילן, וממילא לענין ערלה ס"ל נמי שאם נטעה פחות מל' יום לפני ר"ה אין צורך להמתין עד ט"ו בשבט לאחר שעברו ג' שנים שלמות.

אולם יעני' בחזו"א בשביעית סי' ז' דמה דמצינו בירושלמי למ"ד דעד כאן הן חיים ממי שנה שעברה אין הכוונה כמש"כ לעיל (וכדמשמע בטו"א שם) דמה"ט נחשב כאילו חנט לפני תשרי ושנתו היא אכן תשרי, דא"כ אמאי חשיב ט"ו בשבט ר"ה לאילן וכו', אלא כוונת ר' זירא בירושלמי דעד ט"ו בשבט עדיין מעורב בו כח המים משנה שעברה אבל ודאי אהני בו נמי גשמי שנה הבאה, והיינו דלפיכך קבעו חכמים שנתן בט"ו בשבט כיון דביום זה מתחיל עיקר חיותן משנה הבאה, והיינו דלר"ז ט"ו בשבט הוא ראש השנה לאילן כיון שהוא מבדיל בעיקר חיותן דאילנות אי הוי ממי שנה זו לבין חיותן ממי שנה שעברה נמי, ולר' אילא לא פסיקא ליה דיום זה מגביל בין חיות העבר לחיות דלהבא, אלא דביום זה נגמר רוב גשמי שנה.

אלא דכל זה כתב החזו"א שם הוא לענין מעשר אבל לענין שביעית כשם שאיסור חרישה וזריעה הוא מר"ה עד ר"ה כך לגבי הפירות ר"ה הוא הקובע לגבי קדושת שביעית, והלכך פירות שחנטו באחד בתשרי של שביעית נוהג בהן שביעית ואותן שחנטו בא' בתשרי בשמינית מותרין, והראיה מסוגי' דסוכה ל"ט: דאתרוג הנלקט בתחילת השביעית קודם חג הסוכות אסור משום שביעית דאזלין ביה בתר לקיטה ואע"ג דלענין מעשר הנלקט קודם ט"ו בשבט מתעשר לשעבר. וכן מבואר בדברי הרמב"ם פ"ד מהל' שמיטה ה"ט שא' בתשרי הוא ר"ה לשמטה אף לגבי אילן.

אלא דיעו', בדברי הר"ח ב"ה דף ט"ו בסוגי' דבנות שוח דמבואר מיניה דגם לענין שביעית אזלין באילנות בתר ט"ו בשבט, ודבריו צריכים באור, דשביעית היא קבועה לפי מנין שנות העולם ואינה משתנית כל אחד לפי ענינו, וכן קשה מסוגי' דסוכה לעיל גבי אתרוג, וכמו שהקשה החזו"א.

וע"כ נראה דדעת ר"ח היא כמש"כ לעיל דהזמן הקובע הוא א' בתשרי הן לגבי שביעית והן לגבי מעשרות, ומה דמצינו דלגבי אילן אזלין בתר ט"ו בשבט היינו דט"ו בשבט הוא הקובע אם עיקר גידולו של האילן הוא ממי השנה השביעית או ממי השנה השישית, ומה שחנט אחר ט"ו בשבט גדל ממי השנה השביעית ור"ה שלו הוא א' בתשרי הן לענין מעשר והן לענין שביעית וכמש"כ לעיל דעת התוס' בר"ה וכמש"כ הטו"א שם. ולדעת רש"י וכן הרמב"ם ט"ו בשבט הוא ר"ה לענין מעשר דאז הוא מתחיל גדילת האילן מחמת שעולה השרף באילנות בגלל הגשמים ולכן הוא סיבה שט"ו בשבט יהיה ראש השנה לאילן לענין מעשרות וא' בתשרי יהיה ר"ה לענין שביעית.

ועי' בספר מקד"ד שכתב דבר מחודש בדעת הרמב"ם דס"ל דלגבי שביעית גם באילן אזלין בתר א' בתשרי ומה שחנט בשמינית אין בו קדושת שביעית, מ"מ אם הוא חנט בשמינית קודם ט"ו בשבט הוא יהיה פטור ממעשר כיון דלענין מעשר הקובע הוא ט"ו בשבט וכל מה שחנט עד ט"ו בשבט חשיב פירות שנה שעברה ומאחר והיתה שנת שביעית הם פטורים ממעשר, ואפי' שאין עליהם דין קדושת שביעית, ועי' ברש"י ר"ה ט"ו דלא משמע כן ומשום שרש"י לשיטתו וכמו שבארנו דלגבי שביעית ר"ה הוא א' בתשרי ולגבי מעשר ר"ה הוא ט"ו בשבט כיון שאז עולה השרף באילנות ולא משום דמה שהוא קודם ט"ו בשבט שייך לשנה שעברה שהסתיימה בתשרי, וכן מבואר בחזו"א שם דנקט כדבר פשוט דאף מה שחנט בשמינית עד ט"ו בשבט חייב במעשר ומתיישב עם מה שבארנו לעיל. (ועי' עוד גם בקה"ה ר"ה סי' י"ד).